

ἰώς»

Μιχαήλ Ε. Μιχαηλίδη.

Όποιος ελέγχει τον εαυτό του, είναι προσεκτικός στα λόγια του. Ούτε πολυλογεί, ούτε φλυαρεί. Η πολυλογία γεννάει τη φλυαρία και η φλυαρία γεννάει την κακολογία, την κατάκριση, την περιαιτολογία και άλλα πολλά κακά.

«Εκ πολυλογίας οὐκ εκφεύξη αμαρτίαν» (Παροιμ. Ι' 19). Από την πολυλογία είναι αδύνατο να ξεφύγεις την αμαρτία.

Ο φιλόκοσμος με την εξωστρέφειά του, βρίσκεται σε συνεχή διάλογο με τους γύρω του. Ο φιλήσυχος – ο φίλος της πνευματικής «ησυχίας» – διαλέγεται με τον εαυτό του. Ο πρώτος στερείται αυτογνωσίας, γιατί, καθώς λέγει ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος, «ο πολύλογος ούπω απέγνω εαυτόν ως δει, ενώ «ο σιωπής φίλος προσεγγίζει Θεώ». Είναι φοβερές οι συνέπειες της πολυλογίας: «Πολυλογία έστι κενοδοξίας καθέδρα, αγνωσίας τεκμήριον, καταλαλιάς θύρα, ευτραπελίας χειραγωγός, ψεύδους υπουργός, κατανύξεως διάλυσις».

Πόσο όμορφη και κατανυκτική η ευχή του οσίου Εφραίμ του Σύρου! «Κύριε και Δέσποτα της ζωής μου, πνεύμα αργίας, περιεργίας, φιλαρχίας και αργολογίας μή μοι δως».

Πλάι στα πνεύματα – τους φωτεινούς αγγέλους των αρετών – κινούνται τα

σκοτεινά πνεύματα της αμαρτίας. «Κατά κανόνα, ο αγώνας κατά του πνεύματος ενός πάθους, είναι πολύ δυσκολότερος, παρά εναντίον αυτού του ίδιου του πάθους», γράφει ο Αρχιεπίσκοπος Χερσώνος και Ταυρίδος Ιννοκέντιος. Και αν κάποτε το πάθος νικηθεί, το πνεύμα θα συνεχίσει τον πόλεμο».

Τί σημαίνει, λοιπόν, λόγος «αργός»; Σημαίνει λόγια περιττά, ασύνετα, ανώφελα, απερίσκεπτα, άκαιρα . . . Την ίδια λέξη χρησιμοποίησε και ο Κύριος, ο οποίος δίδαξε ότι, «παν ρήμα αργόν ο εάν λαλήσωσιν οι άνθρωποι, αποδώσουσι περί αυτού λόγον εν ημέρα κρίσεως» (Ματθ. ΙΒ΄ 36).

Και μόνο τούτο το λόγο του Κυρίου εάν συνειδητοποιούσαμε, είναι σίγουρο πως πολύ λιγότερο θα αμαρτάναμε. Η αργολογία είναι ένας πολύ ύπουλος και πονηρός εχθρός. Κρυφοσέρνεται παντού σαν το φίδι. Καμουφλάρεται και υποκρίνεται με χίλιες μορφές. Άλλοτε εμφανίζεται σε μια σοβαροφάνεια, άλλοτε με το πρόσχημα της συμβουλής και άλλοτε με την πρόφαση της αγάπης και του ενδιαφέροντος.

Σε τούτες τις περιπτώσεις η αργολογία παίρνει μια αποκρουστική και ευτελιστική μορφή, γιατί όπου υποκρισία, εκεί και χαμέρπεια και ποταπότητα. Όταν μάλιστα χρωματίζεται με κάποια ελαφρότητα η ευτραπελία, τότε καταντάει παρανοϊκό παραλήρημα.

Παντού, απαραίτητο το μέτρο, ή «μεσότης», όπως τη λένε οι άγιοι Πατέρες. «Ούτε γαρ μακρολογητέον ποτέ, ούτε πολυλογητέον, ούτε αδολεσχητέον», παρατηρεί ο σοφός Κλήμης ο Αλεξανδρέας. Ούτε μακρολογία, ούτε πολυλογία, ούτε ακατάσχετη φλυαρία.

«Κεφαλαίωσον λόγον εν ολίγοις» (Σοφ. Σειρ. ΛΒ΄ 8). Συγκεφαλαίωσε και κάμε περίληψη (σύνοψη) γι' αυτά που θα πεις. Συχνά τα πολλά είναι αποτυχία. Τα λίγα και μετρημένα είναι επιτυχία.

Διηγούνται πώς ο αββάς Αμμώης όταν πήγαινε στην εκκλησία, δεν άφηνε το μαθητή του να βαδίζει πλάϊ του, αλλά μόνο από μακρυά. Αν στο μεταξύ τον πλησίαζε για να τον ρωτήσει για τίποτε λογισμούς του, μόλις τους έλεγε, τον έδιωχνε και πάλι, λέγοντάς του με διάκριση: «Δε σ' αφήνω κοντά μου, μήπως, καθώς μιλάμε για ψυχική ωφέλεια, εισχωρήσει και ξένη κουβέντα στη συζήτησή μας»!

Η βραχυλογία και η σιωπή είναι η καλύτερη απολογία των σοφών, των αγίων και των δυνατών. Η αργολογία έχει το στοιχείο της ανωριμότητας. Λοιπόν; «μη εις φλυαρίας και ανοήτους ομιλίας τον καιρόν καταδαπανώμεν», λέγει ο ιερός Χρυσόστομος.

Ναι, Κύριε και Δέσποτα της ζωής μου, «πνεύμα αργολογίας μη μοι δώς».

Πηγή: isagiastriados.com